

ἔκαμε τὰ πόδια του νὰ πετοῦνε φωτιές, 'ποῦ κρατοῦσε τὰ μάτια σχεδὸν κλειστά, ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ;

Χαρούμενη ἐπλησίαζε 'στὸ καλυβάκι της καὶ χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῆ διόλου, περπατοῦσε τώρα γρηγορώτερα, — σὰν τὰ ἄλογα ἐκείνα, τὰ ὁποῖα, ἀφ' οὐ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐσκοτώθηκαν 'στὴν δουλειά, ἐπιστρέφουν τὸ βράδυ μόλις σέροντας, ὅτε διὰ μιᾶς γίνονται ἀκράτητα πλησιάζοντας τὸ ἀχοῦρι...

Ὁ ἄνδρας της τὴν εἶχε 'δῆ ἀπὸ μακριὰ καὶ ἄπληστος 'βγήκε νὰ πάρῃ τὴν «εἰσπραξή», 'ποῦ τοῦ ἔφερνε τὴν ἡ δούλα του.

— Αἰ; εἶπε, τείνοντας τὸ χέρι μὲ μιὰ φωνὴ βρῆχ- νιασμένη, 'ποῦ ἐπρόδιδε τὴν ἀνυπομονήσαν καὶ ἀπλη- στίαν. Δὲν ἐπρόφρασεν ὅμως νὰ ἀνοίξῃ τὸ μαντιλι- ῆ φελλάχα, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὸν λογαριασμὸν, ὅταν σὰν ἀστραπή, σὰν ὁ Μεριστοφελῆ, νὰ ἐβγαίνει ἀπὸ τὰ κατὰβθα τῆς γῆς, παρουσιάστηκε 'μπροστά τους ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεφεν ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψιν καὶ ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν δρόμον ἐκεῖνον 'πάνου σ' ἓνα ὑπερήφανο κατὰμαυρο ἄλογο.

— Ὁ Χακῆμ! ἀνέκραξε καὶ χωρὶς συνειδήσιν ἀφῆκε νὰ τῆς πέσουν τὰ χρήματα ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν καὶ χαρὰν τῆ, ὁ Χακῆμ!

Θὰ ἔβλεπε λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἡμίθεος τὸ μικρὸ της καὶ θὰ τοῦ ἔδινε κἀνένα φάρμακο νὰ γίνῃ ἀμέσως καλά! Ἄν τῆς ἐξητοῦσε τὸ 'μισὸ τάλληρο; Ἐπὶ τέλους θὰ τοῦ τὸ ἔδινε!..

— Λάκιν ἐλ οὐδ' ἔδ ντὶ μόρτο, ('Ἄλὰ τὸ παιδί αὐτὸ εἶναι νεκρὸ), εἶπεν ὁ χακῆμ Ἄγγλος, ἀφ' οὗ παρετήρησε τὸ μικρὸ.

— Μόρτο!.. εἶπε αὐτὴ καὶ δύο δάκρυα χον- δρά, σὰν μαργαριτάρια κυλισθῆκαν κάτου 'στὴν γῆ, δύο δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἂν ὁ ἥλιος ἐξάτμιζε καὶ ἀνήρχονταν σὰν ἀναθυμιάσεις 'στὰ βασιλεία τοῦ ἄδη, ὁ Πλούτων θὰ ἀπεφάσισεν ἴσως νὰ στείλῃ τὴν ψυχὴν τοῦ μικροῦ της νὰ κατοικήσῃ πάλι 'στὸ πτώμα ἐ- κείνο, 'ποῦ κρατοῦσε 'στὰ χέρια της — τόσος ἦταν ὁ πόνος, ἡ θέρμη, ἡ ἀπογοήτευσις, ἡ μητρικὴ ἀ- γάπη τῆς ἀγρίας ἐκεῖνης φελλάχας, — ἐν ᾧ ὁ σύζυ- γος της μαζεύοντας ἀπὸ κατὰ γῆς τὰ χρήματα καὶ μετῶντας αὐτὰ μὲ τὸ 'μάτι, εἶπε — χωρὶς κἀν νὰ παρατηρήσῃ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ἄψυχον πλάσμα, τὸ σπλάχνον του, τὴν σάρκα του, τὸ αἷμα του.

— Μααλέσι γιὰ 'μπιντ κούλου σέε Ἀλλάλαχ.

Καίρον 1908.

K. ΠΕΤΡΙΑΗΣ.

← LYCEUM - CLUB →

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἤνοιξε τὰς πύλας του ἐν Παρισίοις (18, rue de la Bienfaisance) μέγαρον, ἐν τῷ ὁποίῳ πᾶσα γυνὴ συγγραφεύς, καλλιτέχνις ἢ ἀπλῶς φιλολόγους θὰ δύναται νὰ διέρχεται τὰς ἐλευθέρως ὥρας της, ἐπικοινωνοῦσα οὕτω μετὰ με- γάλου ἀριθμοῦ ὁμοφύλων της τῆς αὐτῆς τέχνης, τοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῶν αὐτῶν πνευμα- τικῶν ἀσχολιῶν.

Γυναῖκες συγγραφεῖς, αἰδοί, μουσουργοί, ζω- γράφοι, γλύπτριαι, παιδαγωγοί, διδάσκαλοι καλοῦν- ται ὡς ἑταῖροι.

Ἡ γυναικεῖα αὕτη λέσχη διατελοῦσα εἰς ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὴν ἐν Λονδίῳ καὶ Βερολίῳ τοιαύτην θ' ἀποτελέσῃ τὸ ἐκλεκτὸν ἐκεῖνο ἔδαφος, ὅπερ θὰ ἀναδειξῇ ἐκ τῶν μελῶν τὴν ὀνομαστήν, τὴν διαπρεπή. Ἐτησίᾳ συνδρομῆ ὠρίσθη 50 φράγκα. Συνέστη δὲ καὶ γραφεῖον (60, rue de Vaugivard, Paris: Miss Alys Hallard), ὅπερ θὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰς διε- θνεῖς σχέσεις τῶν μεμακρυσμένων ἀπ' ἀλλήλων μελῶν ὄλων τῶν χωρῶν.

Πλὴν τῆς βιβλιοθήκης, τῶν περιοδικῶν καὶ τοῦ ἐντευκτηρίου τῶν λογίων καὶ καλλιτεχνιδῶν, τὸ μέ- γαρον διαθέτει σειρὰν δωματιῶν, ἐν οἷς θὰ δύνηται νὰ φιλοξενῇ ἀνέτως τὰ πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν Παρι- σίων μακρόθεν ἐρχόμενα μέλη του.

Ὁ διεθνὴς οὗτος τῆς γυναικεῖας Λέσχης χαρα- κτήρ ἀφ' ἑνὸς καὶ αἱ τὸν πυρῆνα αὐτῆς ἀποτελέσα- σαι προσωπικότητες ἀφ' ἑτέρου, — τοιαῦται δὲ εἶναι, πλείσται μακρησῖαι, δούκισσαι καὶ πριγκῆπισσαι, — καὶ ὑπὲρ πάντα ταῦτα τὸ ὄνομα τῆς διασήμου συγ- γραφέως καὶ φίλης τῆς Ἑλλάδος κυρίας Juliette Adam, νομίζομεν ὅτι εἶναι ἀρκούντως ἱκανὰ νὰ ἐνθαρρύνωσι καὶ τὰς Ἑλληνίδας λογιάς ἢ καλλι- τέχνιδας νὰ ἐπιδιώξωσι καὶ νὰ καλλιεργήσωσι τὰς μετὰ τοῦ σωματείου τούτου ἀναγκαίαις δι' ἡμᾶς φιλολογικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς σχέσεις.

Μία τοιαύτη ἐπικοινωνία θ' ἀνύψωνε πραγματι-

κῶς τὴν καθ' ἡμᾶς λογίαν καὶ θ' ἀνέπτυσεν αὐ- τὴν πολὺ πλατύτερον. Μετ' αὐτῆς δὲ θὰ συνανυ- ψούτο καὶ ἡ παραπαίουσα καὶ ἡμιλιπόθυμος ἤδη φιλολογία καὶ καλλιτεχνία τοῦ φύλου της.

Μὴ ἀπατώμεθ' τῆς συγχρόνου Ἑλληνίδος ὁ κάλαμος... ψηλαφητὴ εἰσέτι βαίνει.

Θὰ ἐλεγέ τις ὅτι μετὰ τῶν ἀποσβεσθέντων ὀ- φθαλμῶν τῆς Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου ἐκλεί- σθησαν διὰ παντὸς δι' ἡμᾶς αἱ πύλαι τοῦ ἀληθοῦς φιλολογικοῦ πρωτείου.

Αἱ ἀπομείνασαι, ὡσεὶ φοβούμεναι μὴ διαταράξω- μεν τὴν θεῖαν Δόξαν, ἥτις ἀπὸ τοῦ θανάτου ἐκεῖ- νης ἐν ἀπογνώσει ἐναγκαλισθεῖσα τὸν ἐπὶ τοῦ τά- φου της Σταυρόν, θρηνεῖ τὴν Ἑστιάδα της παρὰ τὸν Βόσπορον, ἀπέσχομεν πάσης ἀληθοῦς προστά- θεια δὲν ἔλειψαν.

Ὁ βίος, ἡ θρησκεία, αἱ παραδόσεις, ἡ ἱστορία μας, ὁ οὐρανὸς μας, ἡ περιβάλλουσα ἡμᾶς γλυκεῖα φύσις καὶ ἡ ὑπὲρ πάντα ἀθηρὰ Ἑλληνικὴ ψυχὴ μας προσφεύσασθαι ἠδύνατο νὰ ἐξυπηρετήσωσι τὴν ἀληθινὴν ἔμπνευσιν, ἥτις γενᾶ τὴν ζωντανὴν φι- λολογίαν.

Ἄλλ' ὑστεροῦμεν ἐν τῇ ἐκδηλώσει, ἐνῶ εἴμεθα δυνάμεις ἐν τῇ συλλήψει τῆς ἰδέας. Ὀλιγοῦροῦμεν πᾶσαι πρὸς τὴν ἀληθῆ μας μόρφωσιν ἢ καὶ ἐὰν τείνωμεν πρὸς ταύτην, ἀγνοοῦμεν τὴν εὐθείαν σπεύ- δουσαι δὲ πρὸς αὐτὸ τὸ ἐγγὺς ἡμῶν ὑπάρχον τέμμα, βαίνομεν διὰ πλαγιῶν ἀτραπῶν σαθρῶν, αἵτινες οὐ μόνον μᾶς ἀποπλανῶσιν, ἀλλὰ καὶ τὸν χρόνον καὶ τὰς δυνάμεις μας, πνευματικὰς καὶ σωματικὰς, κατα- τρῖβουσι καὶ ἐξάντλουσι. Καὶ ἐξερχόμεθα τοῦ ἀγῶνος φέρουσαι ἐπὶ τοῦ στήθους τὸ βαρὺ τῶν μικροφιλοτι- μῶν γέρας: τὴν ἀπογοήτευσιν, ἐνῶ ἡ ἐθνικὴ φιλο- λογία μας οὐδὲν ἔχει κερδίσει.

ΝΙΟΒΗ